Pregaria.cat

Entrada

El quotidià

Per PauV el dj., 11/08/2022 - 09:00

Avui a les societats occidentals hiperconnectades vivim apressats, sempre corrents i no poques vegades experimentem la nostra vida diària com a lloc de desgast, d'esgotament i fins i tot de frustració. Necessitem llavors els caps de setmana per carregar piles i els períodes de vacances per reconnectar i intentar trobar el centre.

Sense desmerèixer per a res el necessari valor i la importància dels temps de descans, potser em puc preguntar si jo no podria viure pas el meu quotidià d'una altra manera. I si resulta que em costa viure amb sentit la rutina, els costums i allò que retorna pel pànic inconfessable a confrontar-me amb a meva pròpia veritat? La meva, i m'atreveixo a dir nostra, vida està molt marcada per la petitesa, la fragilitat, la irrellevància… però això ens fa més aviat basarda admetre-ho.

Sovint prefereixo una fugida endavant pensant que el cap de setmana serà millor, que el que necessito de debò son uns dies de recés per retrobar-me o que a l'estiu quan vagi a tal o tal lloc sí que trobaré sentit… Com si només aquests temps fora del quotidià em permetessin trobar el camí cap als grans i espectaculars èxits als quals estic cridat.

Ara bé, la contemplació de Jesús en el silenci dels llargs anys de Natzaret (30 anys!) ens porta en una altra direcció. Una vida, la de la palestina rural del segle I, marcada per les dificultats, penúries, l'opressió de l'imperi Romà i alhora també prenyada de sentit, de fe, de treball, de fondària, de joia i celebració. Retrobar aquesta vida natzarena em pot ajudar a desemmascarar els meus somnis heroics, prometèics, plens de plans irreals i del tot desconnectats del que soc i som. Potser també em pot permetre aprofundir en la humilitat d'una vida corrent, d'una existència com un de tants. De fet, i per sort, jo no soc pas res d'especial, tot i que m'agradi creure-m'ho, tot i que el meu atabalament i pressa em permeti sostenir aquest engany.

El dia a dia que retorna, la força de l'hàbit que m'acaba configurant, el viure quotidià profund pot tenir i té molt de potencial si el visc des de la serenitat i la lucidesa. El record del posat pacificat de la meva àvia mentre cosia algunes tardes o quan conversàvem llargament sense neguits, em parla de veritat i d'honestedat, de perseverar i de romandre. Els vespres tranquils entre setmana fent una partida d'escacs amb un company em reconcilien amb el que no es compta, no té preu, ni és eficaç. La reunió en la que no estic pendent ni del mòbil ni l'ordinador i estic de debò atent i present em retornen el gust per la feina ben feta. Un passeig pel barri badant i saludant i xerrant a la perruquera, al depenent del forn i al captaire que cada vespre es posa el mateix lloc m'humanitzen.

No ens calen grans coses. Podem viure el quotidià místicament, incandescentment com Egide Van Broeckhoven, Madelaine Delbrel, Dorothy Day, Charles de Foucauld o tants d'altres que es van deixar inspirar per la vida oculta d'aquest fuster de Natzaret. Potser així puc retrobar la quotidianitat com a la realitat primera de la realització humana, doncs allò petit i humil conté una força transformadora insospitada i el Regne de Déu només creix des de baix, dia a dia i a poc a poc.